

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **N. D. S.**, so sídlom M. N. B., proti žalovanému: **K. S. Ú. T.**, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. KSÚ 2006/659/2752/3-MI zo dňa 18. decembra 2006, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne. č. k. 13 S 21/2007-45 zo dňa 1. augusta 2007, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k. 13 S 21/2007-45 zo dňa 1. augusta 2007 **z r u š u j e a v e c m u v r a c i a** na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom krajský súd zrušil rozhodnutie žalovaného č. KSÚ 2006/659/2752/3-MI zo dňa 18. decembra 2006 a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Rozhodnutím č. KSÚ 2006/659/2752/3-MI zo dňa 18. decembra 2006 žalovaný v časti zmenil a v časti potvrdil odvolaním napadnuté rozhodnutie Mesta T. číslo SpSU-627/2006-003/Vi MsÚ-43734/2006 zo dňa 24. augusta 2006. Správny orgán prvého stupňa týmto rozhodnutím povolil reklamné zariadenie „Bigboard - reklamné zariadenie" na dobu určitú do 1. novembra 2011 na pozemku parc. č. podľa ustanovenia § 117 ods. 1 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (ďalej len „stavebný zákon"). Správny orgán prvého stupňa vec právne posúdil podľa § 37, § 62 a § 63 stavebného zákona a reklamné zariadenie povolil. Krajský súd v rámci preskúmovacieho konania na základe žaloby žalobcu dospel k záveru, že žalobe je potrebné vyhovieť a preskúmané rozhodnutie žalovaného zrušiť podľa § 250j ods. 2 písm. a) O.s.p. a vec vrátiť žalovanému na ďalšie konanie z dôvodu, že rozhodnutie žalovaného vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci. Krajský súd dospel k záveru, že žalovaný ako aj prvostupňový správny orgán nepostupoval v súlade s § 38a stavebného zákona, ako aj v súlade s § 70 ods. 1 katastrálneho zákona a § 10 ods. 3 a § 11 ods. 1 zákona č. 135/1961 Zb. Správne orgány na daný prípad nesprávne aplikovali právne predpisy a teda rozhodli nezákonne. K predmetnému diaľničnému privádzaču bolo v roku 1996 zriadené ochranné pásmo v šírke 100m od stredu osi vozovky, ktoré nemôže byť zastavané žiadnymi stavbami, teda ani reklamnými pútačmi alebo panelmi, ktoré by mohli mať vplyv na bezpečnosť cestnej premávky a znižovali by pozornosť vodičov motorových vozidiel. Navyiac v katastri nehnuteľností je pozemok, na ktorom má byť reklamný pútač postavený, vedený ako pozemok mimo zastavaného územia obce. Až do preukázania opaku platí, že nie je v zastavanom území obce. Ak by chcel staviteľ postaviť reklamný pútač na uvedenej parcele, musela by mu byť udelená výnimka na povolenie takejto stavby. Na tejto skutočnosti nič nemení ani schválený

územný plán pre Mesto T., pretože ochranné pásmo diaľničného privádzača bolo zriadené pred schválením územného plánu Mesta T. a jeho zmenou nezaniklo. Žalovaný ako aj prvostupňový správny orgán nepostupovali v súlade so zákonom, keď stavbu reklamného pútača povolili. Nepostupovali teda správne, pretože vec nesprávne právne posúdili z dôvodu, že v ochrannom pásme nemôže byť bez udelenia výnimky. Úspešnému žalobcovi vzniklo podľa § 250k ods. 1 O.s.p. právo na náhradu trov konania voči neúspešnému žalovanému, a preto mu ich krajský súd priznal v rozsahu zaplateného súdneho poplatku vo výške 2000 Sk.

Včas podaním odvolaním rozsudok krajského súdu napadol žalovaný. Odvolaciemu súdu navrhol napadnutý rozsudok zmeniť a žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietnuť. Poukázal na to, že v spore bola nastolená otázka, ktorý dôkaz má väčšiu právnu silu, či evidencia v katastri nehnuteľností alebo schválená územno-plánovacia dokumentácia. Pre posúdenie zákonnosti rozhodnutia považuje žalovaný za rozhodujúce posúdenie právneho stavu k dátumu vydania povolenia na reklamné zariadenie. To, že v katastri nehnuteľností pozemok, na ktorom má byť reklamný pútač postavený, je vedený ako pozemok mimo zastavaného územia obce je iba jedným z aspektov posudzovania charakteru územia vo vzťahu ku konaniu a rozhodovaniu podľa § 71 ods. 1 písm. c) stavebného zákona. Za zastavané územie (tiež označované ako intravilán) sa považuje nielen územie skutočne zastavané súvislou zástavbou ale aj územie určené na súvislé zastavanie. Toto tvrdenie opiera žalovaný o ustanovenie § 139a ods. 8 stavebného zákona. Podľa citovaného ustanovenia zastavané územie obce tvorí jedno alebo viac priestorovo oddelených zastavaných území v katastrálnom území obce, resp. v súbore katastrálnych území v správe obce. Zastavané územie je súbor o.i. tak ako vyplýva z ods. d) aj pozemkov vhodných na zastavanie vymedzených na tento účel schváleným územným plánom obce alebo schváleným územným plánom zóny. Podľa schválenej územno-plánovacej dokumentácie Mesta T. je pozemok, na ktorom sa má umiestniť reklamný pútač, súčasťou územia určeného na zastavanie, teda v zastavanom území obce v zmysle § 139a ods. 8 stavebného zákona. Podľa ustanovenia § 15 ods. 2 vyhl. č. 35/1984 Zb., hranice územia zastavaného alebo územia určeného na súvislé zastavanie vyplývajú z územno-plánovacej dokumentácie. Zastavané územie Mesta T. vymedzené v územnom pláne Mesta T. je súčasťou všeobecne záväzného nariadenia Mesta T. č. 2/1999 zo dňa 15.12.1999. Prvostupňový súd pri posudzovaní otázky zastavaného územia prihliadol k ustanoveniu § 70 ods. 1 katastrálneho zákona a k ustanoveniu § 11 ods. 1 zákona č. 135/1961 Zb., cestného zákona, neprihliadol však k ustanoveniam vyššie citovaným, ktorými je definované zastavané územie, teda územie, na ktoré sa nevzťahuje zákaz podľa § 11 ods. 2 cestného zákona, z čoho vyplýva, že nebolo potrebné žiadať o udelenie výnimky cestným správnym orgánom. Žalovaný sa preto nestotožňuje s názorom prvostupňového súdu, že správne orgány mali správne žiadosť o povolenie umiestnenia bigboardu zamietnuť, resp. uložiť žiadateľovi povinnosť, aby doložil udelenie výnimky zo zákona.

V písomnom vyjadrení na odvolanie žalobca v podstate navrhol odvolaciemu súdu napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť. V katastri nehnuteľností je predmetný pozemok vedený ako pozemok mimo zastavaného územia mesta. Ak by chcel staviteľ postaviť reklamný pútač na uvedenej parcele, musela by mu byť udelená výnimka na povolenie takejto stavby. Na tejto skutočnosti nič nemení ani schválený územný plán pre Mesto T., pretože ochranné pásmo diaľničného privádzača bolo zriadené pred schválením územného plánu Mesta T. a jeho zmenou nezaniklo.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 246c O.s.p. v spojení s § 10 ods. 2 O.s.p. preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 písm. e/ O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie je podané dôvodne.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní napadnutého rozsudku a postupu súdu, ktoré vydaniu rozsudku predchádzalo, dospel k záveru, že nie sú tu podmienky, za ktorých by napadnutý rozsudok mohol potvrdiť (§219 O.s.p.) alebo zmeniť (§ 220 O.s.p.).

Z pripojeného administratívneho spisu odvolací súd zistil:

Podľa listu vlastníctva, okres T., obec T., katastrálne územie Z. je orná pôda a ide o pozemok mimo zastavaného územia obce. Zo Všeobecne záväzného nariadenia (VZN) č. 2/1999 schváleného MSZ T. dňa 15. decembra 1999 vyplýva, že s budovaním výrobných plôch a zariadení v časti Z. sa bude uvažovať v rámci súčasných areálov a až po vyčerpaní priestorových možností v týchto areáloch možno počítať s ďalším rozvojom doteraz nevyužitých plôch a neskôr až po trasu druhej etapy diaľničného privádzača a neskôr aj ďalej západne od tohto privádzača. Prvostupňový správny orgán povolil Ing. R. M. umiestniť reklamné zariadenie „Bigboard - reklamné zariadenie" na dobu určitú do 1. novembra 2011 na pozemku parc. č. a to v zmysle ustanovenia § 117 ods. 1 stavebného zákona a podľa § 37, § 62 a § 63 stavebného zákona. Žalovaný napadnutým rozhodnutím zmenil rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa z 24. augusta 2006 tak, aby vydané rozhodnutie bolo v súlade so stavebným zákonom, správnym poriadkom a s ustanovením § 71 ods. 1 písm. c) stavebného zákona. Ostatné časti výroku prvostupňového orgánu potvrdil, keďže nezistil dôvod na zrušenie prvostupňového rozhodnutia a vrátenie veci na ďalšie konanie.

Podľa ustanovenia § 34 ods. 1 a 2 zákona č. 50/1976 Zb. v znení neskorších predpisov (ďalej len stavebný zákon) účastníkom územného konania je navrhovateľ, obec, ak nie je S. Ú. príslušným na územné konanie a ten, komu toto postavenie vyplýva z osobitných predpisov. V územnom konaní o umiestnení stavby, o využívaní územia, o stavebnej uzávere a o ochrannom pásme sú účastníkmi konania aj právnické osoby a fyzické osoby, ktorých vlastnícke alebo iné práva k pozemkom alebo stavbám, ako aj k susedným pozemkom a stavbám vrátane bytov môžu byť rozhodnutím priamo dotknuté.

Podľa ustanovenia § 59 ods. 1 stavebného zákona účastníkmi stavebného konania sú:

- a) stavebník,
- b) osoby, ktoré majú vlastnícke alebo iné práva k pozemkom a stavbám na nich vrátane susediacich pozemkov a stavieb, ak ich vlastnícke alebo iné práva k týmto pozemkom a stavbám môžu byť stavebným povolením priamo dotknuté,
- c) ďalšie osoby, ktorým toto postavenie vyplýva z osobitných predpisov,
- d) stavebný dozor alebo kvalifikovaná osoba,
- e) projektant v časti, ktorá sa týka projektu stavby.

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmavajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti O.s.p. sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 O.s.p.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na to, že čl. 46 ods. 1 Ústavy SR každému priznáva právo domáhať sa ustanoveným postupom svojich práv na súde alebo na inom orgáne Slovenskej republiky, a odsek 2 tohto ustanovenia zaručuje tomu, kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, obrátiť sa na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia. Čl. 46 ods. 1 ústavy požaduje, aby sa každý mohol domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Ústavný súd vychádzal z jeho výkladu, podľa ktorého súčasťou obsahu práva podľa čl. 46 ods. 1 je nielen právo každého domáhať sa svojho práva na súde alebo na inom orgáne Slovenskej republiky, ale aj právo byť účastníkom konania, v ktorom sa rozhoduje o jeho právach a povinnostiach. Z toho vyplýva, že každý má ústavné právo byť účastníkom konania, v ktorom sa rozhoduje aj o jeho právach a povinnostiach, lebo ináč v ňom nemôže chrániť svoje práva a právom chránené záujmy. Zákonom možno stanoviť okruh účastníkov konania a postup domáhania sa práv, ale nemožno ním daný subjekt vylúčiť z konania, v ktorom sa rozhoduje o jeho právach a povinnostiach, lebo to by znamenalo popretie podstaty a zmyslu (čl. 13 ods. 4 ústavy) práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Ak je obsahom práva podľa čl. 46 ods. 1 možnosť vyvolať svojim prejavom vôľe konanie súdu alebo iného zákonom určeného orgánu o právach, tak je o to viac jeho obsahom možnosť byť účastníkom konania, v ktorom sa rozhoduje o právach bez toho, aby toto konanie inicioval subjekt práv, o ktorých sa koná. V Slovenskej republike sa zásada, že každý má právo byť účastníkom konania, v ktorom sa rozhoduje o jeho právach a povinnostiach, odvoditeľná vo vzťahu k súdnemu konaniu z niektorých rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva (Philis c. Grécko, z 27. augusta 1991, séria A č. 209, Les Saints Monastères c. Grécko, z 1. septembra 1997, séria A č. 301-A) vzťahuje aj na správne konanie, a teda i na všetky typy stavebného konania vrátane kolaudačného konania (pozri Nález ÚS SR 3/2002).

Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na to, že v konaní podľa druhej a tretej hlavy piatej časti O.s.p. okruh účastníkov v správnom súdnictve je špecificky upravený a je viazaný na účasť v administratívnom konaní. Z tejto právnej úpravy je zrejmé, že okruh účastníkov je závislý na okruhu účastníkov administratívneho rozhodnutia, ktorého výsledkom je napadnuté rozhodnutie. Podľa § 250 ods. 1 prvá veta O.s.p. pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. V zmysle tohto ustanovenia sa preskúmava napadnuté rozhodnutie podľa stavu a s okruhom účastníkov konania, ktorí boli v administratívnom konaní v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Stavebník bol nepochybne účastníkom administratívneho konania. V administratívnom konaní, ktorého výsledkom boli vydané rozhodnutia správnych orgánov, bolo rozhodnuté najmä o jeho právach a povinnostiach. V tomto konaní sa rozhodlo, že sa pripúšťa postavenie navrhovanej stavby stavebníkom za určených podmienok S. Ú.. Tieto rozhodnutia v administratívnom konaní nadobudli právoplatnosť a preto stavebník sa dôvodne nimi mienil riadiť. Preto akákoľvek možná zmena týchto rozhodnutí priamo

sa dotýka jeho práv a povinnosti. Hoci takáto zmena rozhodnutí môže nastať „lege artis“ v preskúmvacom konaní súdom, nie je možné z takéhoto konania vylúčiť priamu účasť stavebníka, na žiadosť ktorého celé administratívne konanie bolo iniciované. V opačnom prípade, keďže sa pred súdom koná a rozhoduje o jeho právach a povinnostiach, by došlo k popretiu podstaty a zmyslu práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Pokiaľ krajský súd so stavebníkom ako účastníkom súdneho konania nekonal, hoci rozhodoval o jeho právach a povinnostiach, odňal mu možnosť konať pred súdom. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p. zrušil a podľa ods. 3 citovaného paragrafu vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Súd prvého stupňa v novom rozhodnutí nanovo rozhodne aj o náhrade trov konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave dňa 28. februára 2008

JUDr. Eva Babiaková, CSc., v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Nikoleta Adamovičová